

[Viggo Starcke.]

vestlige verden, som endnu stikker dybt i de fejltagelser, som den socialistiske myte og det planøkonomiske nonsens har belæret den med.

Når et fuldstændig knust, slagent og ruineret land i løbet af få år er i stand til at rejse sig til at være Europas næsten mest velstående land, med en hård valuta — og en hård valuta betyder simpelthen en hæderlig valuta —, så er det værd at undersøge, hvad det er, der er sket i Tyskland. Hvordan er det gået til, at det tyske folk, som efter krigen havde mistet modet og arbejdslysten, i dag har genvundet begge dele? Hvad er det, der er sket, siden butikkerne i Tyskland i dag er overfyldt med varer, så jævne arbejdere igen kan købe motorcykler, så drømmen om eget hus igen kan gå i opfyldelse? Hver eneste dag flytter tusind nye familier ind i nye hjem i Tyskland. Hvad er årsagen til, at Adenauer vandt sin store sejr ved valget? Hvad er årsagen til, at arbejderne ved valget svigtede socialdemokratiet og kommunisterne blev udsløttet? Det skyldes to ganske enkle ting, for det første overgangen til et sundt, hæderligt pengevæsen og for det andet den samtidige afskaffelse af rationeringer, kontrol og restriktioner, hvorved prisdannelsen blev givet fri.

Allerede i 1946 sanerede Belgien sit pengevæsen og gik over til en markedsøkonomi uden inflation. I 1947 gjorde Italien det samme.

I 1948 gjorde Tyskland det uforfærdede skridt at forlade den inflationspolitik, der hidtil havde syntes uadskillelig fra socialismen. Det gjorde en ende på inflationen ved en resolut møntreform og ophævede samtidig rationeringen, gik over til fri markedsøkonomi og fri prisdannelse. Og det gjorde vel at mærke begge dele på een gang, med resultater, som i dag forbavser verden. Tidsskriftartikler udover verden har overskrifter som „det tyske under“, „et økonomisk mirakel“.

Stabilt pengevæsen og fri prisdannelse, — så mirakuløst er det, og dog så simpelt, så enkelt, så naturligt, at det må kunne lukke øjnene op på den mest vantro, som har lukket sine øjne, så længe retsforbundet sagde det. Inflation er forgiftning; den driver priserne i vejret og ødelægger spareviljen og tilliden til et lands pengevæsen.

Men den opdæmmede inflation er endnu værre end den åbne inflation, fordi den er en blanding af forgiftning og strangulering, hvor inflationen driver priserne op, medens restriktioner ved politiets hjælp og reguleringer presser dem ned igen gennem tvang.

Der er kun een vej til at standse inflation, og det er at standse udpumpningen af pengemidler og kredit. Og der er kun een vej til at standse den opdæmmede inflation; det er både at standse inflationen og ophæve regeringsforsøgene på ved kunstige midler at kontrollere og undertrykke den.

Nazismens økonomiske vanstyre gjorde måske Tyskland lige så megen skade som krigen og nederlaget. Arbejdersocialismens økonomiske vanstyre i England endte med en enorm økonomisk fiasko. Det håbløst kompromitterede Ruslands økonomiske vanstyre i østzonen førte til sådanne resultater, at selv kommunisterne har måtte indrømme, at systemet duede ikke. Så længe socialismen var en teori og en myte, kunne den forvirre hovederne på arbejderne; men i dag, da man har prøvet den og mærket dens resultater, nærmer enden sig på den socialistiske mytes tidsalder, og af den socialdemokratiske ordførers tale i går fik vi bevis for, at socialdemokratiet er ved at forlade socialismen og marxismen.

Lad os lige kort se på de talmæssige resultater af Tysklands reform: siden 1949 er nationalindtægten steget fra 15 til 24 milliarder dollars. Stålproduktionen er steget fra 9 til 16 mill. t, kul fra 103 til 123 mill. t. Fra 1950 til 1952 er importen steget fra 2,7 til 3,9 milliarder dollars, og samtidig er eksporten steget fra 2 til 4 milliarder dollars, en fordobling. I 1950 havde Tyskland en gæld til EPU på 217 mill. dollars; nu er denne gæld forvandlet til et tilgodehavende på 360 mill. dollars. Industriproduktionen er siden 1948 steget med 192 pct.; den ligger 56 pct. højere, end den gjorde før krigen, i 1936. Den sociale nettoproduktion pr. hoved er steget, så den i dag ligger, som den gjorde før krigen, i 1938. Landbrugsproduktionen er fordoblet og i dag større, end den var før krigen.

Arbejdernes realløn er siden 1948 steget ikke mindre end 52 pct., så arbejdernes realløn i dag ligger 20 pct. højere, end den gjorde før krigen. Arbejdsløsheden i Tyskland var i 1950 1,6 millioner, nu er den gået ned til